

Kedves kolozsváriak, nem kolozsváriak! Hölgyeim és uraim! Kedves barátaim!

Felemelő, különleges, számunkra szimbolikus hetet zárunk ma este, a magyar államalapítás ünnepnapján. A 8. Kolozsvári Magyar Napok végéhez értünk. Nehéz helyzetben vagyok, hiszen az elmúlt héten mindent, és még annál többet is elmondtunk arról, hogy mennyire fontos és örömteli pillanatok ezek a kolozsvári magyarság, az ide látogatók, vendégek, a velünk azonos de – hitem szerint – akár különböző nyelvet beszélő honfitársaink számára is.

Próbálom elkerülni az üresen csengő frázisokat, és egyáltalán nem szeretnék visszaélni a türelmükkel. Igen, kétség nem férhet hozzá: valódi ünnep volt számunkra az elmúlt hét és ilyenkor, amikor vége szakad egy eseménynek, konkrétan ennek az eseménynek, az embernek minden átmenet nélkül vissza kell zökkennie a hétköznapi valóságba. Ha egy gondolatban kellene elmondanom, mi az, ami az immár 8.-ik alkalommal megrendezésre kerülő Kolozsvári Magyar Napok nyomán üzenetként megfogalmazódott bennem, akkor annak a hétköznapi valósághoz van a legtöbb köze.

Azt hiszem, a mi (kolozsvári) magyar identitásunk legnagyobb értékét az jelentené, ha nem valamiféle egy hétig tartó, pátosszal átitatott elragadtatásként tudnánk reflektálni rá, hanem a hétköznapi valóságává tehetnénk. Ha a két, egymást követő augusztus közötti időben ugyanúgy szeretnénk ezt a várost, ha ugyanannyira fontosnak éreznénk ennek a településnek a szellemiségét – talán furcsán fog hangzani -, amennyire a családjunkat szeretjük, amennyire a kedvenc könyvünket, filmünket, virágunkat, vagy – bár nem esik túl közel hozzám, de – a kedvenc focicsapatunkat szeretjük.

Azt hiszem, akkor mutat túl önmagán ez a sokadik alkalommal megrendezésre kerülő – igen, jövőre ugyanitt találkozunk! – rendezvény, ha ezt az ünnepi hangulatot egyfajta megszokássá tesszük. A szó pozitív értelmében. Ha minden egyes napon leteszünk valami becsületeset, valami tisztességeset erre a közös magyar asztalra, ha minden egyes napon hozzájárulunk ahhoz, amire a Kolozsvári Magyar Napok küldetése és rendeltetése okán fel akarja hívni a figyelmet.

Hogy nem kivételes alkalom, nem egy hétig tartó öröm itt teljes jogú magyarként élni. A bizonyosság, hogy ez nem annak az eredménye, hogy megtérnek minket ott, ahol egyébként otthon vagyunk, hanem alanyi jogon minket megillető magától értetődőség. Hogy a rossz emlékek közelmúlt dacára (neveket most nem említenék, biztosan mindenki emlékszik a román trikolorba

borult közterekre, a levegőben tapintható gyűlöletre és magyarellenességre), reménytelennek látszó küzdelmek árán, immár helyükön vannak a többnyelvű helységnévtáblák. Hogy akkor van rendben minden, amikor ez nem kivételes eredmény, hanem a hétköznapiok része, alapvetés, ami szóra sem érdemes.

Szeretném azt hinni, a multikulturalitás, a nyitottság, a velünk együtt élő, nemzetalkotó közösségek – románok, magyarok, romák, szászok – egymás iránti tiszteletének és megbecsülésének győzelme nem egy-egy hétre szól. Hogy ez nem valami rendkívüli, korlátozott ideig minket megillető jog, hanem a hétköznapiok valósága. Hiszem, hogy a kevesebb pátosz, de több cselekvés, az elhivatottság, és az ellentmondást nem tűrő munka az, ami megkérdőjelezhetetlenné teszi azt, hogy a Kolozsvári Magyar Napok szellemisége a hétköznapiok részévé válhat. Ehhez mindannyiunkra szükség van. Az év minden egyes napján. Nem közhelynek szánom, nagyon komolyan gondolom.

Addig is: kedves ünneplő közönség, kedves barátaim! A Kolozsvári Magyar Napok ma véget érnek, de nekünk az a dolgunk, jövő augusztusig minden egyes hétköznapiot ünnepnappá tegyünk. Ennél nagyobb kihívást el sem tudok képzelni. Remélem, hogy ebben egymás partnerei leszünk.

Köszönöm, hogy meghallgattak.